

Drie Gedichten

PIETER LUYKX

oude man

de oude man, roos op zijn kraag, staat in de hoek,
er zijn gesprekken om hem heen, maar niet met hem,
hij kijkt wat rond en aarzelt, hij schuifelt naar een stoel,
en even later zit hij daar, staart voor zich uit, en iedereen
gaat achteloos aan hem voorbij, men hoeft het niet te
zien om het te weten: alleen de dood praat wat met hem.

bijna zwijgend

een bijna zwijgend, dun verdriet, nu de tedere
vreemde niet meer wuift uit de verte, niet meer
stroomt als het water, nu haar hart niet meer
opspringt en haar mond niet meer mint - nu
ontvouwt zich na jaren, wat heel lang onleesbaar
geweest is, zoveel zachtheid valt niet uit te leggen.

beeldhouwen

voor Paul van T.

de glimlach om haar mond in het weerbarstig
steen, het is dezelfde lach als van het blozend
vlees, waar alles jong en glanzend is,

de hand, het licht valt er doorheen, die hand
vraagt om gestreeld, gevoeld te worden,

en al die lijnen, prachtig aangehouden om
alles wat gebeurt, niets aarzelt er, men wacht
de dag, waarop zij tot bewegen komt.